

sig til dem, og efter Hjemkomsten var det Meningen at fejre det unge Pars Bryllup paa Storeholt, som skulde være hans Brudegave til Datteren.

»Har De Lyst til at gøre Følgeskab paa Rejsen, saa er der gratis Plads i Vognen — værsgo'! Frankrig skal jo være et Land med mange Seværdigheder.«

Johannes Gaardbo takkede igen ret køligt og svarede, at han ikke tænkte paa at rejse bort. Og da Grosserereren nu spurgte, om han ikke vilde ind og hilse paa hans Damer, undskyldte han sig, bad ham overbringe en Hilsen og sagde Farvel.

Den invalide Grosserer blev siddende i Stolen og saae misfornøjet efter ham.

Han var ikke længer tilfreds med sin Sjælesørger og tænkte stærkt paa at gøre en Forandring. Her spaserede Manden bort med fem tusinde Kroner og sagde knap nok ordenlig Tak for dem. Naar Folk mente, at Pastor Gaardbo havde en stor Fremtid for sig og vilde blive baade Biskop og Minister, saa kunde det gerne være, at de fik Ret; men et Faarehoved var han nu alligevel. Gik han ikke her og tossede om og kunde ikke se, at en af Landets rigeste og smukkeste Piger ikke var utilbøjelig til at gifte sig med ham. En Dame, der havde ekspederet en halv Snes Friere ned ad Trappen, deriblandt to Kammerjunkere. Kunde den Præst da ikke faa Gluggerne op! —